

[P. N. Petersen (Røjle).]

slag til rigsdagsbeslutning, der omfatter bestræbelserne for at tilvejebringe et samarbejde om løsningen af videnskabelige opgaver til gavn for hele menneskeheden, har et sådan sigte, og derfor kan jeg med glæde anbefale forslaget.

Når vi hører ordet atomkæreforskning, leder det straks tanken hen på de to atom-bomber, der standsede den sidste verdenskrig i Japan, og de forsøg, der siden er foretaget i Nevada-ørkenen i De Forenede Stater og andre steder, og det er såre naturligt, men vi må ikke glemme, at de vældige naturkræfter, som atomkærnerne rummer, også indeholder muligheder, der kan få den allerstørste positive betydning for menneskeheden. Hvad ville det ikke sige, hvis alle de vældige kræfter, der blev udløst gennem de to verdenskrige for at nedbryde alle de værdier, som menneskene gennem århundreder har bygget op, i stedet for blev sat ind i et genopbygningsarbejde i fredens tjeneste.

Jeg kommer i denne forbindelse til at tænke på et interview fornylig med dansk-amerikaneren, New York-bankieren H. Chr. Sonne, hvor han sluttede med at sige:

„Menneskeheden står i dag overfor et: Enten en verdenskatastrofe af uoverskuelig rækkevidde eller en strålende fremtid.“ Den mulighed er måske ikke udelukket, at disse laboratorieundersøgelser kan blive afgørende i så henseende. Men i hvert fald noterer jeg med tilfredshed, at det hedder i bemærkningerne til dette forslag, at rådets opgaver vil blive af klar og utvivlsom fredsmæssig karakter.

Det er mig derfor en særlig glæde at anbefale det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning.

Chr. Nielsen: Om kort tid er der gået 7 år, siden verden for første gang blev stillet overfor atomkraftens kolossale energi. Trods de forhåbninger, den store menneskehed dengang knyttede til den voldsomme energi, der her blev udløst, kan man vel ikke sige, at de 7 år har bragt tro på, at det snart vil lykkes at se atomkraften brugt i den fredelige virksomhed. Det meste af det, menneskene har hørt om atomkraften gennem de 7 år, har jo udelukkende været dens anvendelse til destruktive formål, og det er derfor ikke unaturligt, at menneskene i dag, når de hører om atomkraften, egentlig betragter den som noget frygteligt. Det kan derfor kun hilses med tilfredshed, når den konference, der har været afholdt, til indledning fastslår, at det, man ønsker, er at

få oprettet et internationalt forskningslaboratorium til at studere fænomener i forbindelse med partikler med stor energi for at forøge kendskabet til sådanne fænomener og derved bidrage til fremskridt for og forbedring af menneskeheden levevilkår. Det er jo i virkeligheden, hvad menneskene, siden de for 7 år siden stiftede bekendtskab med atomkraften, stadigvæk har set hen til: at man kunne få et positivt vidnesbyrd om, at man agtede at gøre brug af atomkraften til fredelig virksomhed. Imidlertid, skal man overbevise menneskeheden om, at det er noget sådant, man tilsigter med oprettelsen af bl. a. dette råd, synes jeg, det er nødvendigt at fastslå, at man ikke kan udrydde ensidigheden på forskningens område ved, at et snævert begrænset udsnit af de europæiske lande slutter sig sammen i et samarbejde for at udvikle atomkraften.

Hvis man virkelig er indstillet på at udrydde ensidigheden, kan jeg ikke se rettere, end at det forberedende arbejde i første række måtte gå ud på at forene alle europæiske lande om dette arbejde. Når man imidlertid ikke har gjort det, når et beskedent udsnit af de europæiske lande vil nedsætte sig som et råd, så får man en mistanke om — og jeg synes, der er meget, der tyder på, at det er en fuldt berettiget mistanke —, at det arbejde, man her tilsigter, vil blive et vedhæng til den såkaldte vestvendte politik, og jeg har ingen tillid til, at den har hensigter, der svarer til det, man siger så pænt i indledningen, at arbejdet skal tjene til forbedring af menneskeheden levevilkår. Ud fra disse betragtninger kan jeg ikke medvirke til at gennemføre denne beslutning.

Steffensen: Jeg kan give tilslutning til det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning. Netop de mægtige kræfter, som atomenergien kan stille til rådighed for menneskeheden, betinger, at der skal et samarbejde til nationerne imellem, for at de ikke skal blive brugt til det frygtelige, som en verdenskrig er. Det er det ejendommelige, at når der tales om atomenergien, tales der næsten altid i samme forbindelse om krig. Der er jo ingen tvivl om, at disse kræfter kan blive brugt i det godes tjeneste, bare menneskene forstår at samarbejde internationalt. Man må beundre de resultater, teknikken har nået, og man kunne ønske, at man også på andre områder, også på de områder, vi arbejder med i lovgivningen, forstod, at det er samarbejde, der skal til. Men i den henseende har udviklingen ikke holdt trit med den tekniske udvikling, og derfor ser det så faretruende ud i verden, som det